

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw spróeny
Napos móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana,
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew éel

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždy kobotu w Smolerjez knihicizšcžetni w Budyschinje a je tam ja schtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Reminiszere.

Čil. 2, 12—13.

(2. text ja 1. pokutny džeń.)

Swjaty japoschtol je Filippiskich šwěru napominał k pschistojnemu kłodženju po ewangeliju Khrystušowym, k wobstajnej wěrje, k jednocze, k ponižnosći a k lubosći, pšchi čimž je na krašne wopisno knješa Jesuša pokazował. Pšches poniženje k powyschenju — to je Jesušowy pucž. To dyrbi tež kšhesćizianowy pucž byč. Kónz dokonjenja dyrbjaja Filippizy, dyrbjaja wschizy kšhesćizienjo we woczomaj mječ. Tehodla to napominanje: čzińcže, so byšcže sbóžni byli k bojosčzu a se rženjom!

1. K ajki wy šoki kónz so nam s tym pokaze.

Sbóžnosć je dospolne derjehicže a derjehycže, je nješkazena sbóžownosć, njesachodne wješele, měr a šwjata čizichina. Tajke sbože jenož w towarštwje s Bohom namakajš. Šrěch je sbóžnosć škasyl a šamu žaloscž do šwěta pschinyšl. Pošna sbóžnosć je jeno tam, hdžež žadyn hrěch njeje. Na semi móžemy sbóžnosć we wěštych hodžinach abo wokomiknjenjach sacžucž, ale žyle wobšadžicž ju njemóžemy. Šrěch tu hišcže knježi; bjes žaloscže a bjes próžy nihtó na semi žiwy njeje. Pošna sbóžnosć je pak kónz, kotryž dyrbimy se wschej mozu dozpicž pytač. To je woprawdže bėdženja hódne.

Wschizy čłowjetajo dyrbjeli wutrobne žedženje po sbóžnosći mječ, tak by kóždy rjeł. Ale jich wjele so wo to nještara. Jastnikowe praschenje: šhto mam čzinicž, so

bych sbóžny byl? njeje wschudžom šlyšcžež. Šich wjele šebi myšli, so šo šamo wot šo rošmy, so budža sbóžni. Někotryžkuli njespomina s žyla na kónz sbóžnosće. Šich myšle šu jeno na šemške wěžy wobrocžene. Dobre dny, šabawa, pjenjesy a kubla, čžesč a dobre mjeno psched šwětom, to je šhtož maja jenicžy ša wažne. Na šwoju dušchu njespominaju. Šěžmy a pijmy, pschetož jutšje šmy morwi — to je jich hešlo — ale jich šwědomnje jim tola žaneho měra njewostaja.

Njedajmy šo wot tajšeho wopacžneho waschnja šakšepicž, wjele bóle čzinmy, šhtož šwjaty japoschtol radži, a mějmy we woczomaj jako kónz wěčnu sbóžnosć a hoimny ša tutym kónzom šwěru. Šak šhude, šak prošne, šak knicžomne je tuto žiwjenje bjes tuteje nadžije! Wono je próža a kšiwoda, hdžž je krašne bylo; ša jich wjele je jenož šama nuša, žaloscž, hubjenstwo bjes kónza. Šhto ma jich wjele wot tuteho žiwjenja? Wšmicže jim hišcže nadžiju na sbóžnosć a woni šu najhubjenschi. Njebudželi žana wěčna sbóžnosć, žane wurumanje po prawdosći junu we wěčnosći, dha njemóžemy šo dživacž temu žadanju, so bychy tu na šwěcže hižom wurumanje namakali ša to, šhtož šu tu dołho parowali. A šhto rubi ludžom nadžiju na sbóžnosć? Čži pschede wschēm, kotřž jich pšches šwoju njewěru šawjedu! Šhto čžyl bjes nadžije na wěčne, lěpsche žiwjenje na šwěcže byčž? Tajka nadžija nam troscht w nušy, pošyljenje a šhrobloscž w bėdženju tuteho žiwjenja, měr we wurmecžu a pšchi rowach dawa. Bjes tajšete nadžije by tuto žiwjenje

nješhudane hudanczko woštało. Něk pať je to šamo pschihotowanje na węcžnosć, khodženje do domišny. Woprawdže njeje to sbóžny kónz, ša kotrymž šměmy honicz? Derje temu, kiž ma jón we woczomaj!

2. Šhto pať móžemy czinicž, šo bychmy sbóžni byli?

Hrěch je měr š Bohom škašyl, sbóžnosć přjecž wšak. Hrěch a sbóžnosć šo mjes šobu wušamknjetej. Šdžež to jene je, tam njemóže to druge bycz. Šhtož chze czinicž, šo by sbóžny byl, tón ma czinicž, šo by hrěch wotbył. Nidhtó to njemóže se šwojeje mozy. My njemóžemy psches dobre skutki tón kónz dozpicž; to šebi Farisejšy myšlachy, kotřiž šebi njebeša jako prawo, jako mšdužadachu. Womyšlišch ty šebi, šo mohł šebi psches dobre skutki sbóžnosć šašlužicz? Šhto šy ty czinił? Ty šy šnadž jałmožiny dawal, šprawne žiwjenje wjedł psched woczomaj człowjekow, njejšy runje kranyl, mordował a t. r. — To pať je našcha winowatošč. Pšchelicžišch-li dobre skutki, kotrychž by šo khwalicz mohł, dha budžešch šo štrožicz psched tej šnadnej licžbu. A nješapomni to napscheczimne šlicžbowanje czinicž: kať wjele šleho šy czinił, kať wjele dobrego šy šo woštajil! Dha špóšnajesch: na tym pucžu šo nje-hodži: chzemy-li psches šwoje dobre skutki sbóžni bycz, dha to nihdy njebudžemy.

Šswjaty japoschtoł naš na hinajšchi pucz pokazje. Na to praschenje: šhto mam czinicž, šo bych sbóžny byl? ma druge wotmolwjenje: Wěr do teho Šnješa Jesom Šhryšta, dha budžešch ty a twój dom sbóžny! kať džješhe wón š temu jašnišej w Šilippje. Tole wotmolwjenje tež nam płaczi. A woprašješch-li šo: kať pschiindu š tajšej wěrje? dha je to wotmolwjenje: Bóh je, kiž wam móžnje dawa to, šo chzeczje a to, šo czinicžje, po tym dobrym špodobanju! Tón Šnješ pať to wuškutkuje psches pomozne wězy hnady, psches šłowo a šakramentaj. Šaj, šnutškwone škutkowanje to je. Našch šutk pschi tym je to, šo šłowo Bože a šakrament šwjateho woštarka našojujemy a Duchej Božemu, kiž tam škutkuje, napscheczimo nješupamy, ale šutkowacz dawamy. Bóh tón Šnješ nješupuje naš š sbóžnosći, tež niz š wěrje, wón jenož poškicža a pscheczelnje wodži. Duž to roššbudženje škónčnje w našej ruzy leži; wot teho wotwišuje, hacž my temu Šnješej napscheczimo šupamy abo jeho šutkowanje pschijimamy.

Šich wjele je, kotřiž wo tutón pucz njerodža. To je wěšte, šo je to pucz poniženja. Na Bože šłowopošłuchacz, to šo jim njelubi. Šbóžnosć jako dar Božeje hnady pschijecz, to njechadža w šwojej hordosći. Woni czinja radšcho po šwojej šamšnej wutrobje. Wo Božim šłowje ničjo wjedžicz njechadža. Šhtož pať chze po japoschtołowym napominanju czinicž, tón dyrbi šwěrnny bycz w našowowanju pomoznych wězow hnady — to je našche czinjenje; tón Šnješ potom móžnje dawa to, šo chzemy, a to, šo czinimy po tym dobrym špodobanju. — „Š bojošču a se rženjom dyrbinmy“ czinicž. Wo něšchto wulke, wo najwjetšche šo jedna: wo sbóžnosć našchich dušchow a wo dolhu, dolhu węcžnosć. Pať sbóžny pať šatamany — šhto chzješch šebi wušwolicz? Njerži twója wutroba? Duž dha:

Czincze, czincze, człowške džēczi,
So wy sbóžne budžeczje.
Njetwarče, kaž drušy w šwěczi,
Na to, šhtož je šachodne.
Šladajeczje na njebeša,

Wojuczje tych šamnych dla;
Wo njebešte nječ šo jara
Štajnje wašcha dušcha štara!
Šamjen.

R. w B.

Na pokutnym dnju.

(Lut. 18, 13.)

Ša, šwjaty Božo na njeby,
Kaž žlonik šteju š dala;
Šso tebi bližicz njewěrju,
Mje moje hrěchi pala;
Na wutrobu, na hrěchow žro,
Ša kačapołny dyr šo:
Mi hrěšniškej budž hnadny!

Ššym połny brudow, mašany,
Mje trundle hrěcha křija;
Tež šhorš šym a wušadny,
Mi štyški w dušchi ryja;
Šsej woczki šbėhnycz nješwažu,
Ša š Bohu jeno šdychuju:
Mi hrěšniškej budž hnadny!

Dre hódny njejšym hrěchow dla,
Šo mje tu šemja nošy;
Ša wěm pať, šo Bóh hnadu ma
Ša hrěšnika, kiž prošy
We wěrje, prawej pošuczje,
Šso džeržo Šhryšta prawdosćje:
Mi hrěšniškej budž hnadny!

Šaj, wuczíš mje psches Šhryšta krej,
O Božo mišosćiwny!
Ša dowěrjam šo Šbóžniškej,
Šo psches njeho šym žiw.
Duž w žiwjenju a wumrjecžu
Ša we nim š tebi šdychuju:
Mi hrěšniškej budž hnadny!

K. A. Fiedler.

Katechismus na bitwiščžu.

Na bitwiščžu pola Sedana wjele mrějaznych ležešche. Mjes nimi běšche š gardy tež offizěr, psches kulku do žiwota czežko šranjeny. Tola we šwojich wullich bolosćach wón mješeke wěrnušnacze wotpołožil. Na powješč wo jeho štrašnym šranjenju běšche tež jeho bratr šhwatajšy pschišchot, w kotrehož pschitomnosći wón šwjate wotšasanje wužiwášche. Škuboko hnujazy bė pschi tym tón wołomik, jako wón š jašnym hłošom wušnawášche: „Ša wěrju, šo Jesuš Šhryštuš, wěrnny Bóh, wot Wótza we węcžnosći porodženy, a tež wěrnny człowjek, wot šnježny Marje narodženy, je mój Šnješ, kiž mje šhubjeneho a šatamaneho człowjeka je wumohł, warbowal a dobył wot wšchitkich hrěchow, wot šmjercze a czertowšteje mozy, niz se šlotom abo se šlēborom, ale se šwojej šwjatej a drohej křiju, a se šwojim nješawinowatym czerpjenjom a wumrjecžom atd“. Tak wón žyly druhi artikel wušpěwa a potom rjekny, šo chze na tole wušnacze wumrjecž; pschetož w nim mješšche našdžiju węcžneje sbóžnosćje. Dwaj dnjej pošdžišcho wón w rušomaj šwojeho bratra a pod modlenjom pschitomnych czíšche wušny. Tónle offizěr běšche šyn pošneho marschalla š Šoon.

Bóh špožč, šo mohł kóždy, kiž tole wušnacze pschi šwojej škonfirmasi wotpołožil, š nim junu tež kať štrošchtnje šwojej woczki šandželicz!

F.

Sbudjenje k pokucze

ſ dobrym pſchetožkom stareho khërluſcha:

O müſter Sünder, denkſt du nicht ec.

Hlók: Tam pſchi tuch rëtach Babylon —

O puſty, khrobly cžlowjecze,

Œhto tola myſliſch ſebi?

Œa, twoje ſkutki poſlate

Œſo ſrudnje pòidže tebi!

Głaj, Božoh' hnëma wótrny prut

Œe hotowny na hrëſchny lud!

Hdyž w ſamej njeſhmanoſczi

Bo waſchnju ſwëta žitwy ſy,

Dha ſurowje b'džëſch ſchwifantny

We helſkej hlubokoſczi.

Œſy ſabny ty te pčomjenja,

Do kotrychž ſmëjeſch panyčž,

Hdyž budžeſch dyrbjecz hrëchom dla

Do cžwile t cžertam cžahnyčž?

Tam twoje cžëlo khoſtane

B'dže t wohenjom; tam njebudže

Œſo wjazny horde pſſchicž;

A twojoh' ducha khrobłeho,

Kiž jow we lóſchtach paſe ſo,

B'dže wëczne bëda tyſchicž.

Duž ſmil ſo wſchaf ſam na ſebi,

Mad ſwojej duſchu khudej,

Œo njebył datny po ſmjerczi

Tam njeſmilnemu ſudej!

Œpomni tola, hrëchom wotrocžto:

Maſch Bóh, tón Knjes, je prawy Bóh

A widži twoje ſlókžë.

Ach, ſtawaj a ſo naſajaj,

Wſchë hrëſchne ſyčžë roſtochaj

A ſmiñ ſo knicžomnoſcžë.

Œſo hroſnych wëzow hanibuj

A wuidž je ſwëtnej' hary;

Bo lóſchtach wjazny njeſdnychuj

A lubuj wëczne dary.

Ach, do ſo dži bjes jebanja

A pytaj duſche lëlarja

Bo Božej ſwjatej wucžbje.

Haj, wrócž ſo ſtóržbnje žarujo,

Njech ſyſow rëki lija ſo

We plódney Božej ſrudžbje.

Dženſ hiſchcžë wotewrjene ſu

Œe durje Božej' hnady;

Dženſ hiſchcžë cžini nadžiju

Œži ſłowo dobrej' rady.

Dha ſtañ, nëtk je tón prawy cžaſ,

A hotuj ſo na Boži kwaſ;

Œži hiſchcžë ſłóncžto ſwëcži.

Wſchiñdž želnje placžo pſched Boha

A wëricž wul' do Khryſtuſa;

Budž towarſch Božich džëcži.

Braj wſchitkim hrëcham: Wotëñdžcžë!

Wy ſcžë mje wurubite.

A budžicžcžë do hele mje

Ma wëczne podnórite.

We mojej duſchi t wjeſelom

Œſo nëtko twari Boži dom;

Duž, pſcheradnyž, džicžë!

Œa nëtko cžëkam pſched wami

Do ſkalobow, do khowanki,

Tam tam mje njetyſchicžë.

Ty, Jeſu, ty naſ ſaſtupicž,

We tebi ſo ja khowam;

Ty duſchow rany ſahojicž,

Duž ſbitny tebjë wołam.

Ty khwataſch t ſrudnym hrëſchnikam

A pſchiñdžëſch bórſny t troſchtom t nam,

Ty ſlyſchicž ſdychowanje;

Duž wëm, ſo twoja wutroba

Œčž ſa mnje hiſchcžë ſbytkne ma

To hnadne pohladanje.

O Jeſu, morjo dobroty,

Njech na mnje twoja hnada

We tutym kraju zuſobny

Kaž rëka žolmjo pada.

Tu ſteju khudy, hubjeny,

Ma ſwoju luboſcž wotewt ty

A daj mi ſmilnoſcž doſtačž.

Œež wodž pſches ſwojoh' Ducha mje,

Œo bych ja nëtko na wëczne

Mohl njeſmaſantny woſtačž.

Wſchel. Jan Kilian,

we ſwojim cžaſu ſarañ w Kotežach,

† 1886 jako duchowny ſerbſkeje kolonije
w Texaſu.

S Khryſtuſom abo bjes Khryſtuſa.

Młody kandidat duchownſtwa, kotryž bëſche po ſwojim ſdacžu rjane přëdowanje džeržak, ſo jara nad tym ſpodžiwacžë, ſo wobſtarny duchowny, kiž bë jeho přëdowanje ſlyſchal, toſhamo hubjene mjenowacžë.

„Ale, ja Waſ proſchu, ſchto dha ſo Wam na nim lubiko njeje?“

„„Jeſuſ Khryſtuſ w nim njebë.““

„Wo Jeſuſu Khryſtuſu nicžo w tekſcžë njeſtejeſcžë; cžlowjeſ tola njemóžë pſchëzo wo Jeſuſu přëdowacž; my mamy wo tym přëdowacž, ſchtož w tekſcžë ſteji.“

„„Młody pſchëcžëlo““, ſtary duchowny rjefny, „„njewëſcžë dha Wy, ſo ma w naſchim wótznyh kraju kóžde měſto a kóžda wjeſta pucž, kotryž do hlowneho měſta wjedže?““

„To ſo wë“, tamny wotmolwi.

„„Derje, tať je tež we ſwjatym piſmje wot kóždeho tekſta pucž, kiž t hlownemu měſtu Božeho ſłowa wjedže, ſchtož je Jeſuſ. Hdyž macžë, luby pſchëcžëlo, tekſt pſched ſobu, je tehodla to přënje, ſchtož dyrbicžë cžinicž, ſo ſo praſchëcžë: kotry pucž wjedže wot jow ke Khryſtuſej? a to druhe, ſo přëdowanje džeržicžë, kotrež po tym pucžu do hlowneho měſta ſwjateho piſma wjedže. Œchtož mje naſtupa, dha hiſchcžë ženje tekſta njenamaſach, wot kotrehož njeby pucža t Jeſuſej bylo; přëdowanje pať njemóžë nicžo pomhacž, njeje-li Jeſuſ w nim.““

Bóh je hišće žiwj!

Rhudy rjemješnik hižom dolho we wulkich starošćach wo swoje žiwjenje hlownu powišešće. Wschitte žonine próstwy a napominanja, so by swjatemu pišmej wěrił, běchu podarmo. Duž widžešće muž swoju žonu jene ranje runje tať srudnu, a so ju woprascha, sčto ju tyšči. Wona wotmolwi: „Sšym w nozhy šly šón měla; Bóh luby Snjes bě wumrjel, pschewodžachu jeho t rowu a swjeczi jandželjo džěchu šobu. Duž šo muž sa dolhi čaš přeni ras šašo šmješće a džěšće: „Šłupa žona, tón njewumrje, njecziti šebi žaných myšlow wo to.“ A wona wotmolwi: „Hdyž je wón po tajkim žiwj, dha móžěš tež ty swoju starošć a srudobu wostajicž, pschetož wón šo sa naš stara.“ A tón muž pschemyšli to, a wješele šo šašo do jeho wutroby a doma wróćzi.

Wobšadjenje fary w Merseburgu.

Šowjedaničžo se starých čašom.

W ščěhowazym podawamy. čšesčeny m čšitarjam pěnu mału powjescž se žiwjenja stareho wójwodny Moriza Wylema w Saksio-Merseburgskej, kiž je tam wot 1712—1731 knježil a to — š hušlemi. Š hušlemi? — Nó haj, lubi čšitarjo, hdyž hinať hycž njemóže, hacž šo dyrbja ludžo rejwacž, kaž šo jim wot horka hudži, dha wšchať na jene pschińdže, hacž rejwaju, kaž šo jim piška abo kož šo hušluje. A na hušlowanje wusteješće šo stary wójwoda štoro runje tať derje, kaž na picže, jeno š tym rošdžělom, šo š hušlowanjom nikomu žaneho wužitka njepščinješe, a š picžom nikomu njepšchodži, šhiba šebi šamemu; a to hišće niz; pschetož š žyła šta šo to š měru. Bóh wě, sčto běchu te dudlawe deski Šeho Šašnosćzi nacžinile; pschetož přecž šo njeda, dobre hušle šebi wón wšchšcho wažješće, dhyžli knjeni konsistorialnu radžicželowu, a hdyž běchu tajke hušle dostacž, kiž šo psches starobu, wulkoscž abo rjany šwuť wufnamjenjachu, dyrbješće wón je tež mēčž. We wótzow šali, hdyž maju hewaf druhy wjerchojo abo šemjenjo wobrašy šwojich wótzow š najštaršich čašom šem, njeběchu žane wobrašy š worzlowymy šabatami a blyšotazymy šobufami abo š wobrucžatymy šufknjemi a machadłami, ale hušle šoždeje družiny wot najwjetšich kontrabaš-hušli abo dundrow hacž t najmjenšchim hušlicžkam w dolhich rynchach napowěšchane. Tež w jeho pišarňi mješće měšto hoberšich jelenjazych rohišnow, měšto mjecžow a hońtwowych róžkow a druhich podobnych wěžow, š kotrymž hewaf wšbožy knježa šwoje štwy debja, šame hušle; a sčtož wón čžinjješće, wšchudže dyrbjachu hušle šobla hycž. A hušle šu tola tež špodobnišće t towarštwěj, dhyžli šlapotaza žona; pschetož teje huša w jenym dže, a tehdy najšepje, hdyž by najradšcho mjelčženje mēł; hušle pať jeno rēčža, hdyž šu psches šmyť praschane.

Sšydnj šo Šeho Šašnosćž sa blido, pschinješe jemu šomornit hnydom blidowe hušle a štaji jemu tešame mješ nošy; wone mējachu žyle wošebity šchepjetazy, šchwórcžaty, štoro šatšahowazhy šwuť, kotryž, šoldť kaž tež appetit a — lačnosćž šbudžowaschje. Někotre šylne šmyti na tyšle hušlach, a jēdž hišće ras tať derje šlobžješće, a nětko hacłe burgundar, kotryž hižom hješ hušli njemało lohžy bēžješće! Šchedšydwowaschje najjašnišchi krajny wótz w kollegiju potajneje rady, buchju jemu potajnoradne hušle we wulkosczi mješ dundyrami a cellom, podate; a hdyž hycchu potom čži knježa potajni radžicželjo něšchto prawje dobre sa wjercha a sa lud wulahnjli, šmytnj wón někotre rasy, t šnamjenju, šo šo jemu lubi, se šmytom psches trunty.

Džješće wón še mšchi, hlej — jeho šemšchaze hušle běchu tež tu, pschetož wone sa wšcho we wójwodškej dwórškej loži štejachu, a někotre šylne předomanje stareho dwóršeho předarja a někotre

rjane jadriwe bibliške hróncžto bu š dwórškej lože se šylnymi šmytami psches hušle, kotrež jako „rumbš, rumbš, rumbš“ šlinčachu, pschewodžene, na čžo wšbošodštojnny duchowny njefabu, šoždy ras t najpoddanišchemu džakej sa wopofašanu špokojnosćž šwoju čžornu šomocžanu čžaptu na šlěty šejmacž a pschecžimo dwórškej loži šti šróćž šo šoklonicž. Mjelčžachu pať hušle pschi předomanju, dha bě to šnamjo, šo šo Šeho Šašnosćzi prawje špodobalo njeje. Šeho dla bě tež najpřenje praschjenje knjenje dwórškej předarjowej na šwojeho mandželšeho, hdyž šo š žyrkwoje wróćzi, to: „Šelko mašch džēšča šmytom, mužiko?“ a lohko šo njesta, šo by t najmjenšchemu prajicž njemohł: „„Džēšča mam jeno jedyn šmyť, ale to štruty.““ Čžim wjazy šmytom, čžim šepje. Čžeho dla? Nó, ta wēž mješće šo žyle jednorje. Ššchi šamých šmytach wšchať njewosta, hdyž bě stary dwórški předať šwojemu wójwodže tať prawje š Šeho najjašnišchje wutroby wón abo do najjašnišchje wutroby nuts předomaw. Šelkož šmytom psches hušle mješ předomanjom š dwórškej lože šaklinčža, šelko šleschom štareho dobreho wina došta wón po předomanju š wójwodškej dwórškej pinzy do domu šobšlaných. Wójwodški šincžnik mješće ša wšcho pschitafeni, wšchē mješ předomanjom š dwórškej lože šlinčžaje šmyti licžicž a runje šelko šleschom wina na dwóršeho předarja wobštaracž. Ale dwórški šincžnik bě šchibať, a došelž šo šta, šo bě jedyn abo druhi šmyť njelicženy wostajil, wjedžješće Šeho Wšboša Dostojnosćž, stary dwórški předať, nad nim šontrolu, a ščžini mješ předomanjom pschi šoždym šmytu ššradžu šlenk do šelcho šhornarcžka; a pschińdže potom dom, licžješće knjeni dwórška předarjowa šlenki, a šelkož bě šlenkow w šhornarcžku, šelko wina šebi žabaschje. Šamafa šo potom něšajka šifferenza mješ šlenkami a pschšobšlanymy šleschemy, rjekny wona, na mužowy šhornarcžk šofašujo: „Tudy šo po šmytach njelicžiti, ale po šlenkach!“

Nó, luby čšitarjo, stary, bohacž se šmytami a šlenkami žohnowany dwórški předať šamkny šwojej woczi a wopofaša tym na jeho š dobrými došhodami žohnowane měštno čžakazym aspirantom tu lubošćž, šo jej wjazy njewotewri, ale hubjenu čžaknosćž žohnowaschje a š njebješkim wješelom šamēni. Tajkich aspirantom bě w merseburgškim krajiku wulka šyła. Šschetož wino š wójwodškej pinzy bě tola pschezo witana šcidenza. Š teho tež pschińdže, šo šóršy po šmjerczi doštojnneho dwóršeho předarja pschezo wjazy šamolwjenjow wo wupróšdnjenu šaru pola wójwodny šo wotedawachju. Štary wóšny šost dyrbješće šchtyri njedžele dołho pschšwós šobu bracž, šo mohł wšchitte te šlisty, šamolwjjenja, testimonia morum et diligentiae, šporucžjenja atd., kiž běchu do Merseburga šadrešowane, wobštaracž. Najwjetšchi džēł tyšle pišmow bě na najwšchšchu wošobu Serenissimi šamu wotšobšlaných, druhe na wšbošich šastojnikow, ššecža rjadownja na dwórškich šlužobnikow nižšchego rjada, šotšž mējachu pať horkach wažny wliw.

(Šschichodnje dale.)

Wšchelake š bliska a š daloka.

— Šandidatske pruhowanje je našchemu šerbškemu ludej š šerbškich šandidatom duchownštwu pschinješlo. Woni šu šwoje pruhowanje š dobrej šhwalbu wobštali a budža našchemu ludej wot Šoha žohnowani duchowpastyrjo. Šaschi š šerbšžy nomi šandidatojo duchownštwu šu: š. Šožidať Šapleť š Šudychina, š. Šurt Šandrik š Šudeje a š. Šusta Šrawž š Šukošny.

— Šruski šminister je w šejmje šdžēłit, šo maja šo jednanja dla šoloženja jutrow na wēštu njedželu, je pať tež pschšitajit, šo je hacž doťal malo nadžije, šo šmēja tež wušpěch.

Dalšče šobrowólne darj sa wbohe armenišle šyrotj:

Šošposhy w Šomorowje 2 hr. 10 ny.

W mjenje wbošich šyrotow wutrobny džaf.

Šólčž, šredaktor.